

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

**Hana
Hrabáková**

edice

MEA
CULPA

*Jak přežít (v) manželství
a zachovat si zdravý ženský rozum*

POVÍDKY ke kávě

II.

Hana Hrabáková

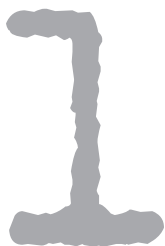
text © Hana Hrabáková, 2016
cover © Kameel Machart, 2016
ISBN: 978-80-87938-44-7

..... úvod

Tuto knížku bych chtěla věnovat vám všem, kteří jste přišli na křest mé prvotiny. Velice si vážím toho, že jste obětovali sobotní podvečer, který jste mohli strávit na chatě, s rodinou, s vnoučaty, někteří jste chtěli malovat obývací a přesto jste si udělali čas a přišli mě podpořit, prostě měla jsem velikou radost, že jste se kvůli mně vypravili nejen vy z Berouna, Králova Dvora, Hýskova, Žloutkovic, Lounína, Tmaně, Loděnic, Zadní Třebaně, ale i z Prahy, od Pardubic a z Bavorska. Všem moc děkuji.

A taky děkuji mé mamince, která mi od začátku držela palce.

Hana Hrabáková

..... Veselé Vánoce

Když se řekne Vánoce, vybaví se mi spousta příhod spojených s těmito svátky. A spousta sněhu. Dětství prožité v Popovicích, kde jsme se sestrou Bohunkou a ostatními dětmi sáňkovaly a bruslily na Litavce. Vzpomínám si, jak jsem jezdila s maminkou na saních z velkého kopce a dole jsme se měly trefit na můstek přes strouhu. Vždy jsem se bála, že se netrefíme. A vždy jsme se trefily...

Na Štědrý den nás děti vyfasovali tatínkové. Náš taťka se mnou a s Bohunkou šel za strejdou Ludvíkem, kde bydleli naši kamarádi Péťa a Ludvík. Tátové nás posadili na stůl, na botičky nám přišroubovali brusle šlajfky, odnesli nás přes zasněženou zahradu až na řeku a všichni jsme si užívali radovánek, zatímco maminky doma vše připravovaly. Ježíška jsme pokaždé prošvihli. Nikdy jsme ho ani nezahlédli, dárky nám nechával pod stromečkem a byl fuč.

Pak se mi vybaví moje první novomanželské Vánoce, kdy jsem jako zběsilá a v euforii nakoupila plno ozdob a vánočních dekoračních nutností, vyčerpala rodinný rozpočet na měsíc prosinec a manžel dodnes s chutí vypráví, jak se stro-

meček prohýbal pod spoustou ozdob, ale na jídlo už nám nezbylo. Hlady prý šilhal ještě na Tři krále.

Pak už jsme trávili Vánoce s naším synem a ty byly vždy úžasné.

Ne tak úžasné je měl ale syn Hely (Hela je má dlouholetá kamarádka a kolegyně. Občas si myslím, že by byla šťastná někde na pustém ostrově – tam by totiž nemusela neustále hledat brýle, klíče ani mobil...). Jednou na Štědrý den dostali od kamarádů strejdů stromek. Tedy spíš strom. Chlapi ho svázali, aby se s ním lépe manipulovalo a snažili se ho dostat po schodišti až do čtvrtého patra paneláku. Už na chodbě budili rozruch, když se nemohli vytočit a občas sousedům shodili kytku, botník či obrázek ze zdi.

Konečně dorazili do čtvrtého patra, zazvonili a se slovy: „Neseme vám ten stromeček“ se začali potácet chodbou až do obýváku, kde už bylo vše nádherně vyzdobené, stoly se prohýbaly pod různými dobrotami, děti dychtivě čekaly na překvapení, našňořené babičky a dědové zářili štěstím.

Rodinnou pohodu pokazilo jedno jediné přeříznutí provázku. Větve stromu se naráz uvolnily, smetly všechny ty dobroty ze stolu, chlebičky a cukroví letěly vzduchem, ze zdi padaly obrazy, několik kytek a knížek se k zemi poroučelo i s poličkami, děti přelétly přes celou místnost až k oknu, kde se krčili dva vystrašení dědové a dvě naježené tchýně. Nikdo se nemohl ani hnout. Větve je uvěznily.

Jak to nakonec dopadlo, to už se nevypráví.

Veselé Vánoce to ale byly. Pro nás, nezúčastněné...

2

S Helou za kulturou

Kolem Vánoc také docela často jezdívám do Prahy za kulturou. Kdysi jsem dostala od berounské „mamutí“ cestovky, pro kterou pořádám zájezdy, pozvánku do divadla s rautem před představení i po něm. Potřebovala jsem jen řidiče, kterého zároveň baví divadlo.

Vzpomněla jsem si na Helu.

To jsem ale netušila, že netrefí do Prahy.

Navigovala jsem jí, i potmě jsme našly Butovice a přes její výhrady, kdy bráždila místní komunikaci z pruhu do pruhu, jsme se trefily na parkoviště u metra. Tam jsme ale nevěděly, co si počít s automatem, tak jsme se zeptaly spí-
cího dědy v budce, který nám - velice neochotně - poradil.

Z Karláku mě Hela vedla svými zkratkami k divadlu, o kterém nevěděla, kde se nachází. Já věděla, kde se přibližně nachází, ale moc důvěry jsem nedostala. Tak jsme se alespoň prošly...

Představení i raut jsme si náležitě užily.